

ИЗЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА КОТАРАКА МЪРЪ-МЪРЪ

Какво е това чудновато животното, което върви едва-едва край стената на отсрещния плочникъ? То прилича на котка, но цълото е изкаляно, почернено отъ сажди, като вжглищаръ. Едното му ухо е полуизгризано. Коремътъ му — голъмъ и отпуснатъ — се кладушка като торба? Ахъ, загледайте се, взрете се по-внимателно! Та това е нашиятъ Мъръ-Мъръ, скитникътъ котаракъ, който избъга единъ день отъ кжщи. Той ходи сеганемилъ-недрагъ и си оплаква днитъ. Клетиятъ Мъръ-Мъръ! Следъ шесть мъсечно скитане — ето на какъвъ редъ дойде, така че и рождената му майка едвали би го познала. Той върви, залитайки изъ улицитъ. Мисли само за едно: да легне на сръдъ пжтя и да остави да го премаже нъкоя кола — така вече му е дотегналъ тоя ужа-

сенъ животъ. Вече не се бои отъ нищо. Всичко му се е отщъло. Уморенъ е толкова, че върви полузаспалъ. Кучетата се спиратъ, и като го виждатъ така нещастенъ и жалъкъ, не го закачатъ. Злитъ деца не го замърватъ съ камъни — и твъ дори го съжаляватъ.

Какъ стана така, че Мъръ-Мъръ, веселиятъ котаракъ съ дигната като байракъ кжса опашка, и съ мустака, който потреперва закачливо — се преобрази дотолкова? . . . Дълга история е тя, и ние разказахме само една частъ отъ нея. Останалото — то е цъла редица едни и сжщи дни, седмици, месеци — на гладъ, на бъгане отъ кучета, отъ хора, отъ непознати шумове, на безсъние, на студъ, — съ една дума, животъ на загубено животното. Последното му по-дълготрайно убъжище бъше онази